

Tato disertační práce je věnována mapování prozatím neukotvené praxe konvergence filmu a architektury ve veřejném městském prostoru a to na pozadí myšlenky relokace pohyblivého obrazu. Vzhledem k tomu, že se jedná o interdisciplinární praxi, na jejíchž podobách a fungování se podílí řada dynamik, je výchozí filmová perspektiva doplněna o související témata z oblasti architektury, veřejného městského prostoru, uměleckého provozu i užitého umění včetně reklamní praxe. Široký záběr předmětu této práce je usměrněn úzce lokalizovaným výzkumem zaměřeným na pražskou situaci od devadesátých let dvacátého století až do roku 2010. Kapitoly věnované diskursivnímu poli tvoří společně s případovou studií vrstevnatou zprávu o stavu této specifické mediální praxe, jejíž projevy podléhají rychlému poločasů rozpadu, jenž značně limituje možnosti archivace. Struktura případové studie se odvíjí od vlastního klasifikačního rámce a přibližuje se „katalogovému“ formátu, v němž byla určující série otázek kdo, kde, kdy a jak se na dané filmově-architektonické konvergenci podílel. Ačkoli byl sledován určitý časový výsek, nezůstal oproštěn od vazby k předchozím praxím, historickým situacím i konkrétním osobnostem, jejichž odkaz rezonuje také v soudobých projevech filmově-architektonických konvergencí. Archivačně-dokumentační rovina práce tak doplňuje tématické provazování zahrnutých případů. Vedle sledování relokace určitých automatismů jednotlivých mediálních praxí, přináší tato práce lokální ukotvení založené na sledování možných mezigeneračních vztahů, z nichž se jako obzvláště výrazný ukázal odkaz Zdeňka Pešánka. Přemostění mezi různými dobovými metodami a tématy (a to napříč kulturně-informační škálou) i přístupy konkrétních osobností, jež v průběhu let prošly nevyhnutelnou transformací, se dnes mohou jevit jako nové.